

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. V.**, zast. JUDr. Irenou Tšponovou, advokátkou, se sídlem Pivovarská 89/1, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Pavel Hanzelka, bytem Slavíč 96, Hranice, zast. JUDr. Jiřím Novákem, advokátem, se sídlem Sokolská 60, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUOK 75865/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 21. 3. 2018, č. j. 65 A 67/2016 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku ve výši 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ireny Tšponové, advokátky, se sídlem Pivovarská 89/1, Přerov.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUOK 75865/2016, zamítl odvolání a potvrdil usnesení ze dne 20. 4. 2016, č. j. MMPr/053553/2016/JP, kterým Magistrát města Přerova zastavil územní řízení o umístění stavby *„oplocení na pozemku parc. č. X v katastrálním území Přerov, Přerov I - Město č. p. X, Č. 24“*. Žalovaný konstatoval, že Magistrát města Přerova žalobce upozornil na vady, které obsahovala žádost o vydání

územního rozhodnutí, a určil k jejímu odstranění přiměřenou lhůtu. Žalobce ve stanovené lhůtě Magistrátu města Přerova toliko sdělil, že požadavku plynoucímu z výzvy k doplnění není povinen vyhovět. Odmítl tedy závěr Magistrátu města Přerova, podle nějž měl předložit souhlas vlastníka pozemku parc. č. X a pozemku parc. č. X katastrální území P., neboť předmětná stavba oplocení je součástí prostoru pasáže a současně prostoru, kde se nachází nosné sloupy jak pro objekt č. p. X na pozemku parc. č. X katastrální území P. ve vlastnictví žalobce, tak rovněž pro objekt č. p. X na pozemku parc. č. X katastrální území P. Žalovaný vyhodnotil, že pro posouzení celé věci je zásadní posoudit konstrukční řešení celého objektu. Podle jeho závěru *„oba objekty jsou zastřešeny společnou střešní konstrukcí, kdy nad prostorem pasáže v 1.NP a přístupovým ochozem ve 2.NP je zastřešení tvořeno obloukovým světlíkem. Přístup do provozoven obou objektů je zajištěn z pozemků parc. č. X, X a X v k. ú. P., tj. v 1.NP přímo ze společné pasáže umístěné mezi objekty č.p. X a č.p. X nacházející se na těchto pozemcích. Do provozoven ve 2.NP je přístup zajištěn z uvedené pasáže dvěma schodišti objektu č.p. X a společným výtahem u objektu č.p. X, dále pak přístupovým ochozem nacházejícím se u obou objektů (č.p. X i č.p. X), který je ve střední části propojen, a který je podepřen nosnými sloupy umístěnými v prostoru pasáže mezi objekty. Z výše uvedených skutečností je tak zcela zřejmé, že v daném případě se sice jedná o dva objekty se samostatnými čísly popisnými, nicméně oba tyto objekty jsou jak konstrukčně (střecha, ochoz, nosné sloupy), tak i provozně (vstup z prostoru pasáže mezi objekty) propojeny.“* Oplocení tedy mělo být umístěno do prostoru společného prostoru obou objektů, a proto bylo nezbytné doložit souhlas vlastníků objektu č. p. X.

[2] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 21. 3. 2018, č. j. 65 A 67/2016 - 66, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že stavební záměr žalobce je potřebné vnímat jako oplocení s tím, že je nezbytné k jeho realizaci vydat územní rozhodnutí, resp. souhlas. Vyložil zároveň, že § 86 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017, dopadá výlučně na situace, kdy dochází k umístění stavby na cizím pozemku či stavbě. Podle krajského soudu má být předmětná stavba postavena na pozemku ve vlastnictví žalobce, a proto je výzva k doložení souhlasu vlastníků objektu č. p. X se stavebním záměrem nezákonná. Soud odmítl právní názor správních orgánů o povaze pasáže mezi objekty jakožto společného prostoru staveb, neboť takový závěr nemá oporu v právních předpisech. Společnou věc z daného prostoru nečiní ani skutečnost, že jsou oba objekty konstrukčně i funkčně propojeny. Námitku dalších účastníků řízení, že jim v důsledku realizace záměru žalobce bude zamezen přístup ke stavbě, měly správní orgány posoudit v rámci stavebního řízení v souladu s obecnými požadavky na výstavbu.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že Magistrát města Přerova požadoval předložení souhlasu vlastníka objektu č. p. X v Přerově, neboť pozemek parc. č. X v k. ú. P., na kterém má být umístěna předmětná stavba oplocení, je součástí prostoru pasáže a současně prostoru, kde se nachází nosné sloupy pro objekt č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. P. a také pro objekt č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. P. Proto lze podle stěžovatele učinit závěr, že na pozemku parc. č. X v k. ú. P. se nachází společné části obou výše uvedených staveb a že se tudíž jedná o společnou část stavby, resp. společný prostor stavby na pozemku. Dále poukázal na

skutečnost, že celý objekt byl původně kolaudován jako celek obsahující obě budovy včetně zastřešené pasáže, která obě budovy prodejního centra spojuje. Teprve následně došlo k rozdělení celého objektu „Prodejní centrum č.p. X na ulici Č. v P.“ na dva samostatné objekty, a to na objekt č. p. X na pozemku parc. č. X a objekt č. p. X na pozemku parc. č. X. Upozornil, že Magistrát města Přerova dřívější rozdělení objektu podmínil tím, že právo ke společnému užívání přípojek na inženýrské sítě, komunikací, zejména zpevněných ploch, schodiště a výtahu, bude řešeno smlouvou o zřízení věcného břemene. Takové právo však ve prospěch vlastníků objektu č. p. X na pozemku parc. č. X zřízeno nebylo. Proto bylo v územním řízení nezbytné přihlédnout ke konstrukčnímu řešení celého objektu.

[4] Stěžovatel dále uvedl, že „*oba objekty jsou zastřešeny společnou střešní konstrukcí, kdy nad prostorem pasáže v 1. NP a přístupovým ochozem ve 2. NP je zastřešení tvořeno obloukovým světlíkem. Přístup do provozoven obou objektů je zajištěn z pozemků parc. č. X, X a X v k. ú. Přerov, tj. v 1.NP přímo ze společné pasáže umístěné mezi objekty č.p. X a č.p. X nacházející se na těchto pozemcích. Do provozoven ve 2.NP je přístup zajištěn z uvedené pasáže dvěma schodišti u objektu č.p. X a společným výtahem u objektu č.p. X, dále pak přístupovým ochozem nacházejícím se u obou objektů (č.p. X i č.p. X), který je ve střední části propojen, a který je podepřen nosnými sloupy umístěnými v prostoru pasáže mezi objekty. Z výše uvedených skutečností je tak zcela zřejmé, že* ***v daném případě se sice jedná o dva objekty se samostatnými čísly popisnými, nicméně oba tyto objekty jsou jak konstrukčně (střecha, ochoz, nosné sloupy), tak i provozně (vstup z prostoru pasáže mezi objekty) propojeny.*** *To znamená, že jak prostor pasáže v 1. NP, tak i prostor ochozu ve 2. NP, jsou společným prostorem pro oba zmiňované objekty č.p. X a č.p. X. Předmětné oplocení, které je umísťováno do prostoru společné pasáže, je tak umísťováno do společného prostoru obou těchto objektů č.p. X a č.p. X.*“

[5] Dále stěžovatel upozornil, že zastavěnou plochou stavby se rozumí plocha ohraničená pravoúhlými průměty vnějšího líce obvodových konstrukcí všech nadzemních i podzemních podlaží do vodorovné roviny. U zastřešených staveb nebo jejich částí bez obvodových svislých konstrukcí je zastavěná plocha vymezena pravoúhlým průmětem střešní konstrukce do vodorovné roviny. Žalobce měl v plánu umístit oplocení do prostoru zastavěné plochy stavby i přes skutečnost, že by ji ukotvil do země, tedy do pozemku v jeho vlastnictví, mříž by těsně přiléhala k nosným sloupům stavby, čímž by zabránil vstupu do objektů č. p. X a č. p. X. Právě v místě umístění oplocení vstupují vlastníci uvedených objektu do pasáže, ze které se následně vchází i na schodiště. Stěžovatel upozornil, že žalobce na druhém konci objektu stavbu oplocení již provedl, přičemž si zároveň zajistil vstup do svého objektu novými vchody z Č. ulice. Závěry krajského soudu lze považovat za přepjatý formalismus, neboť stavba oplocení fakticky zasahuje do objektů č. p. X a č. p. X, a tudíž bylo podle stěžovatele správné požadovat souhlas dalších vlastníků ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona. Souhlas bylo potřebné vyžadovat i z toho důvodu, že jakkoliv je stavba ukotvena do země, bude reálně na sousedící objekty navazovat, a proto je umístěna na cizí stavbě. Stěžovatel odmítl, že by postačovalo, aby se vlastníci objektu č. p. X vyjádřili v rámci územního řízení formou námitek, které by následně musel Magistrát města Přerova vyhodnotit. Podle stěžovatele je zřejmé, že bylo nezbytné předložit souhlas ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona, který žalobce nedoložil, a proto Magistrát města Přerova správně při jeho absenci řízení zastavil.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stavebník musí předložit souhlas k realizaci stavebního záměru jen v případě, kdy nemá vlastnické či jiné právo k užívání pozemku. Stavební zákon nevyžaduje předložení souhlasu souseda. Majitelé sousedních nemovitostí mají naopak právo vznést námitky, které musí správní orgány řádně vypořádat. Žalobce dále zdůraznil, že nosná konstrukce oplocení nepřiléhá ani k nosným sloupům, ani k budově č. p. X a že je mezi nimi volný prostor. Zpochybnil zároveň výklad pojmu společný prostor, jak jej činí stěžovatel s tím, že za něj nelze považovat pojem zastavěná plocha, který slouží zejména zajištění jednoty a přehlednosti vymezení požadované číselné hodnoty velikosti zastavěné plochy.

[7] Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s argumenty stěžovatele s tím, že považuje napadený rozsudek za věcně nesprávný. Nadto zdůraznila, že žalobce vždy činil jednání směřující k tomu, aby zamezil přístupu do objektu č. p. X a tím vyloučil jeho užívání. Takto je tomu nakonec i v případě instalace oplocení, které má zamezit přístupu do objektu č. p. X.

[8] Žalobce v replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvedl, že otázku přístupu k objektu č. p. X budou správní orgány věcně posuzovat v rámci územního řízení. Tím, že řízení bylo zastaveno, se tomuto vypořádání vyhnuly. Upozornil, že správní orgány nadto nesprávně vycházejí z faktu, že vlastníkům objektu č. p. X bude zamezen přístup, aniž by se touto otázkou vůbec zabývaly. Tato otázka totiž ve skutečnosti správními orgány vůbec nebyla posuzována a není na místě, aby se jí zabýval Nejvyšší správní soud.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud uvádí, že se s požadavkem správních orgánů, aby žalobce pro svůj stavební záměr předložil souhlas vlastníků objektu č. p. X na pozemku parc. č. X, neztotožnil. Nejvyšší správní soud souhlasí se správními orgány, že objekty č. p. X i č. p. X tvoří do značné míry jeden společný funkční a konstrukční celek. To plyne ze skutečnosti, že oba objekty jsou zastřešeny společnou střešní konstrukcí, přístup do provozoven obou objektů je v 1.NP zřízen přímo ze společné pasáže umístěné mezi objekty č. p. X a č. p. X a do provozoven ve 2.NP je zajištěn z uvedené pasáže dvěma schodišti u objektu č. p. X a společným výtahem u objektu č. p. X, dále pak přístupovým ochozem nacházejícím se u obou objektů (č. p. X i č. p. X) s tím, že je ve střední části propojen a podepřen nosnými sloupy umístěnými v prostoru pasáže mezi objekty. Lze proto do značné míry přisvědčit stěžovateli v tom ohledu, že v důsledku funkční a konstrukční propojenosti tvoří společná pasáž do značné míry společný prostor obou objektů a že zřízení oplocení může mít na využívání objektu č. p. X značný vliv.

[12] Ani tato skutečnost však neodůvodňuje závěr stěžovatele, že by měl žalobce v územním řízení předložit souhlas vlastníků objektu č. p. X ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona. Uvedené ustanovení totiž vyžaduje předložení souhlasu vlastníka pozemku pro jiné případy, a to konkrétně pro situaci, kdy má být realizován záměr, pro nějž stavebník od vlastníka pozemku nepředložil oprávnění (kupř. nájemní smlouvu), které by jej opravňovalo k tomu, aby na cizím pozemku realizoval svůj záměr. Smyslem daného ustanovení tedy je chránit vlastníky pozemků před realizací záměrů na jejich pozemku v situaci, pokud se s jeho realizací neztotožňují, popřípadě o ní nevědí. Taková situace v projednávané věci nicméně nenastala. Žalobce totiž plánuje realizovat svůj záměr výlučně na pozemku ve svém vlastnictví s tím však, že jeho realizace zcela nepochybně může velmi zásadně zasáhnout do užívání sousedících nemovitostí. Byť správní orgány poukazovaly, že dané oplocení má být vzdáleno od zdí objektu č. p. X v řádech centimetrů, i přesto se stále bude jednat o stavbu na pozemku jejího vlastníka, tj. žalobce. Z nastíněných důvodů proto nebylo namístě žádat předložení souhlasu vlastníků objektu č. p. X.

[13] Tento závěr však v žádném případě neznamená, že by správní orgány neměly k zájmům vlastníků objektu č. p. X na jeho řádném užívání vůbec přihlížet. Tyto zájmy měly správní orgány vyhodnotit, jak správně uvedl již krajský soud, v územním řízení samotném k případně uplatněným námitkám vlastníků objektu č. p. X ve smyslu § 87 odst. 1 stavebního zákona. Správní orgány neměly trvat na předložení souhlasu vlastníků objektu č. p. X, nýbrž měly žalobcův záměr vyhodnotit z hlediska jeho souladu s obecnými požadavky na výstavbu s přihlédnutím k případným námitkám dalších účastníků řízení. Správní orgány tedy měly žalobcovu žádost věcně posoudit a rozhodnout, zda lze či nelze záměr realizovat. Jelikož takto neučinily, krajský soud správně rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[14] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud nicméně doplňuje, že vzhledem ke specifické povaze celého objektu, funkční propojenosti a zejména závislosti vlastníků objektu č. p. X na využívání společné pasáže pro přístup k objektu č. p. X si lze jen stěží představit, že by k realizaci žalobcova záměru mohlo dojít bez dohody s vlastníky objektu č. p. X o konkrétním způsobu využívání oplocení.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zcela úspěšný, proto mu Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši. Zástupkyně žalobce učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, kterými byla dvě písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)], spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti a replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem

5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobce je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 1.428 Kč, tj. 21 % z částky 6.800 Kč. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 8.228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

[17] Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 120 a § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí Nejvyšší správní soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a tato osoba ani nepožadovala přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Pallou v právní věci žalobce: **P. V.**, zast. JUDr. Irenou Tšponovou, advokátkou, se sídlem Pivovarská 89/1, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti: P. H., zast. JUDr. Jiřím Novákem, advokátem, se sídlem Sokolská 60, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUOK 75865/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 21. 3. 2018, č. j. 65 A 67/2016 - 66,

takto:

I. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 152/2018 - 34, zní ve výroku II. správně takto: „Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku ve výši 6.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ireny Tšponové, advokátky, se sídlem Pivovarská 89/1, Přerov.“

II. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 152/2018 - 34, zní v bodě 16 odůvodnění správně takto: „Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zcela úspěšný, proto mu Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši. Zástupkyně žalobce učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, kterým byly dvě písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti a replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za každý úkon právní služby. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit

žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6.800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.“

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 152/2018 - 34, zamítl kasační stížnost žalovaného (výrok I.), dále konstatoval, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku ve výši 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ireny Tšponové, advokátky, se sídlem Pivovarská 89/1, Přerov (výrok II.) a že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Rozsudek nabyl právní moci dne 8. 8. 2018.

[2] Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), „[p]*ředseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*“

[3] Z uvedeného ustanovení vyplývá, že opravit rozsudek je možné jen v případech, že jde o chyby v psaní a počtech či další takové chyby, které je možno pokládat za jiné zřejmé nesprávnosti podobného charakteru, jako chyby v psaní a počtech; zřejmost takové nesprávnosti je na první pohled patrná zejména z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, popř. i z jiných souvislostí.

[4] Předseda senátu zjistil, že k takové zřejmé nesprávnosti došlo při vyhotovení rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 152/2018 - 34. Ve výroku II. rozsudku totiž Nejvyšší správní soud nedopatřením uvedl, že zástupkyně žalobce je plátkyní DPH, ačkoliv ta ve skutečnosti k této dani registrována není. Tuto nesprávnost Nejvyšší správní soud uvedl i v bodě 16 odůvodnění rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 152/2018 - 34.

[5] Vzhledem k tomu, že při vyhotovení rozsudku došlo k výše popsané jiné zjevné nesprávnosti, předseda senátu opravným usnesením podle § 54 odst. 4 s. ř. s. napravil výrok II. rozsudku a bod 16 odůvodnění rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2018

JUDr. Jiří Palla

předseda senátu